Συνέντευξη – Μαρία Παναγοπούλου

Συνέντευξη – Μαρία Παναγοπούλου

Σήμερα, στους Θεματοφύλακες Λόγω Τεχνών, φιλοξενούμε την πολυγραφότατη συγγραφέα κυρία **Μαρία Παναγοπούλου** σε μία συνέντευξη εφ' όλης ύλης ή αλλιώς μια χαρτογράφηση των ανθρώπινων σχέσεων.

Συνέντευξη

Ρωτάει η Μαρία Στρατή

Θα θέλαμε να σας ευχαριστήσουμε που μας κάνετε την τιμή να συνομιλήσουμε. Προσωπικά, σας γνώρισα ως συγγραφέα διαβάζοντας το "Η Πενθερά", ένα βιβλίο που θίγει αρκετά ζητήματα ανθρωπίνων σχέσεων. Δράττομαι της ευκαιρίας να σας ρωτήσω εάν για εσάς η συγγραφή είναι ένας τρόπος να αναδείξετε με χιούμορ κάποια θέματα ανθρωπίνων σχέσεων καθώς επίσης και να καυτηριάσετε κάποιες τοξικές συμπεριφορές.

Μ.Π.: Σας ευχαριστώ πολύ για τη φιλοξενία. Αν και όλα τα βιβλία μου βασίζονται σε δραματικές ιστορίες, οι αναγνώστες μού λένε ότι πάντα βρίσκουν στοιχεία χιούμορ και σαρκασμού σε αυτά. Δεν το κάνω συνειδητά. Επειδή στην πραγματική ζωή το χιούμορ και ο αυτοσαρκασμός είναι τα όπλα μου, αμυντικά και επιθετικά, μάλλον μού βγαίνουν και στη συγγραφή.

Συνέντευξη – Μαρία Παναγοπούλου

Συνέχισα να ακολουθώ τα συγγραφικά σας μονοπάτια με την "Ολική Έκλειψη Καρδιάς" και "Το απωθημένο φυγείν αδύνατον". Και τα τρία βιβλία που έχετε εκδώσει μέχρι στιγμής με τις Εκδόσεις Ψυχογιός είναι βασισμένα σε αληθινές ιστορίες με κάποια στοιχεία μυθοπλασίας. Γιατί επιλέγετε τα βιβλία σας να βασίζονται κατ' εξοχήν σε πραγματικές ιστορίες;

Μ.Π.: Αυτό είναι δίκοπο μαχαίρι. Από τη μια θεωρώ πως αποτελεί μειονέκτημα το γεγονός ότι δεν μπορώ να δημιουργήσω μια εξ ολοκλήρου φανταστική ιστορία και έχω ανάγκη να βασιστώ σε αληθινά περιστατικά. Από την άλλη, γοητεύομαι τόσο από τη ζωή και από την απαράμιλλη ικανότητά της να γράφει σενάρια που αδυνατώ να αντισταθώ σε αυτά. Η ιστορία του βιβλίου μου «Το απωθημένο φυγείν αδύνατον» είναι μία από τις πιο δυνατές που έχω ακούσει ποτέ και δεν ξέρω αν θα μπορούσε να τη γεννήσει ένα ανθρώπινο μυαλό.

Μήπως αυτό περιορίζει κάπως τα όρια της δημιουργικότητάς σας;

Συνέντευξη – Μαρία Παναγοπούλου

Μ.Π.: Η αίσθηση που έχω είναι ότι ενισχύει τη δημιουργικότητά μου αφού με αναγκάζει να βρίσκω τρόπους να την εξελίσσω, με απόλυτο σεβασμό στα γεγονότα και στους ήρωες.

Η επόμενη ερώτηση είναι πώς καταφέρνετε να καμουφλάρετε πρόσωπα και καταστάσεις έτσι ώστε να προστατέψετε τους πραγματικούς πρωταγωνιστές;

Μ.Π.: Αυτό είναι κάτι που συνήθως κάνω σε συνεργασία με κάποιον ή κάποιους από τους πραγματικούς πρωταγωνιστές. Μπορεί να αλλάξουμε τον χρόνο κατά τον οποίο διαδραματίστηκαν τα γεγονότα, τον τόπο ή τις σχέσεις μεταξύ των ηρώων κι έτσι να τα «καμουφλάρουμε», στον βαθμό που δεν θα προσβάλλουν και δεν θα αδικήσουν κανέναν. Αυτή είναι και η μεγαλύτερη πρόκληση στη συγγραφή αληθινών ιστοριών. Να είσαι δίκαιος!

Με αφορμή τη θεματολογία της "Πενθεράς" θα ήθελα να θίξω το ζήτημα ότι σε Ελλάδα και Κύπρο, παρατηρείται ότι οι γονείς τείνουν να έχουν τις δικές τους προσδοκίες για τα παιδιά τους και όταν αυτές δεν εκπληρώνονται νομίζουν ότι ήρθε η συντέλεια του κόσμου. Μήπως για αυτό η Αγορίτσα και η Μόσχω, οι δύο δαιμόνιες πεθερές, νιώθουν ότι γκρεμίζεται ο κόσμος τους;

Μ.Π.: Η λέξη «προσδοκία» είναι μια λέξη-κλειδί για τις ανθρώπινες σχέσεις και, κατ' επέκταση, για τη σχέση πεθεράς-νύφης. Στην περίπτωση της «Πενθεράς», η Πόντια Μόσχω προσδοκούσε μία νύφη με την οποία θα ζούσε κάτω από την ίδια στέγη και θα την είχε σαν κόρη της και η Μανιάτισσα Αγορίτσα μια νύφη που θα έκανε πολλούς γιούς και θα βρισκόταν πάντα στη σκιά του της. Όταν οι προσδοκίες τους διαψεύστηκαν, ξεκίνησαν τα προβλήματα.

Στην "Ολική Έκλειψη Καρδιάς" η προσδοκία μου ήταν να γνωρίσω τη μαγική δεκαετία της ντισκομπάλας όπου ο κόσμος δεν είχε και τόσο ανάγκη τα κινητά για να επικοινωνήσεις. Ωστόσο, στο βιβλίο κάνετε εκτενή αναφορά για τον τρόπο με το τρόπο με τον οποίο ένας χειριστικός σύντροφος μπορεί να αποβεί ιδιαίτερα καταστροφικός. Κάθε φορά που διάβαζα για γυναικοκτονίες ή για οποιοδήποτε άλλο περιστατικό σωματικής ή ψυχολογικής κακοποίησης πίστευα ότι η Αρετή, η κεντρική ηρωίδα του βιβλίου "Ολική Έκλειψη Καρδιάς" θα μπορούσε να βρίσκεται στη θέση αυτής της γυναίκας. Τελικά η Αρετή σώθηκε από καθαρή τύχη;

Μ.Π.: Χαίρομαι γιατί οι αναγνώστες του βιβλίου μου «Ολική Έκλειψη Καρδιάς», μαζί με το νοσταλγικό ταξίδι στα αθάνατα '80s, ένιωσαν όσα περιγράφετε κι εσείς. Η ηρωίδα μου ερωτεύτηκε τον λάθος άντρα, έκλεισε τα αυτιά της στους δικούς της ανθρώπους που της επεσήμαιναν να τον προσέχει και τελικά κινδύνευσε να χάσει τη ζωή της. Η τύχη και οι αληθινοί φίλοι, αυτοί που τη δεκαετία του '80 ήταν πάντα στο πλευρό μας, είναι τα στοιχεία που την έσωσαν.

Ένα θέμα που θίγετε και στα τρία βιβλία είναι η αδυναμία κάποτε να λέμε όχι και κυρίως να βάζουμε όρια. Κατά πόσο αυτό θεωρείται καταστροφικό για τις ανθρώπινες σχέσεις;

Μ.Π.: Θεωρώ πολύτιμα τα «ναι» που λέμε στη ζωή μας, ωστόσο στις περιπτώσεις που τα όρια της αξιοπρέπειάς μας, του αυτοσεβασμού ή της ασφάλειάς μας παραβιάζονται, η δύναμη του «όχι» είναι ανυπέρβλητη.

Τελειώνοντας θα θέλαμε να σας ρωτήσουμε εάν έχετε κάτι στα σκαριά.

Μ.Π.: Γράφω βιβλία εδώ και 25 χρόνια, για προσωπική χρήση, και μόλις την τελευταία 5ετία τόλμησα να τα μοιραστώ με το αναγνωστικό κοινό. Αυτό σημαίνει ότι έχω αρκετά έργα έτοιμα προς έκδοση και παράλληλα συνεχίζω να γράφω σχεδόν καθημερινά ως εκτόνωση. Πάντα έχω κάτι στα σκαριά, λοιπόν.

Ευχαριστούμε για τον χρόνο σας. Ανυπομονώ να διαβάσω το επόμενο σας βιβλίο!